

ligviis Mange, som troe, at Hesteavlens kan opbjaelpes af sig selv, men jeg paaftaaer paa det Bestemte, at det er det Frederiksborgske Stutteri, som har baaeret hele Hesteavlens op her i Landet. Tager man en hvilken som helst god Hest — en jydsk Hest, eller hvad man vil kalde den — saa vil det sees, at man kan spore det Frederiksborgske Blod i den, og da Stamstutteriet ophoerte, er derfor ogsaa Hesteavlens gaaet tilbage her i Landet. Det gaaer hermed som med Spiritus, hvori man blander Vand; vedbliver man at blande Vand deri, bliver det til sidst til det bare Vand, og saaledes ogsaa med Hesteavlens. Naar man vedbliver at indblende uedelt Blod, forsvinde naturligtviis de gode Egenstaber, som selge med det foraedlede Blod. Der er endnu et Moment, som gjør, at Hesteavlens er gaaet tilbage her i Landet, nemlig det, at vore Heste fortrinsviis benyttes til Trækbrug; thi ved Ridebrug udvikles de gode Egenstaber hos Hesten, hvorimod de mindre gode Egenstaber udvikles ved Trækbrug. At Hesteavlens virkelig er gaaet tilbage her i Landet, er udtalt af Mange baade offentlig og privat — og i Særdeleshed hører man, at de, som komme paa Hestemarkederne, sige, at der nu findes meget saa gode Heste paa Markederne; der var tidligere langt flere, men nu er der en stor Mængde, som ere middelmaadige, og mange, som ere heelt flette, og hvis det bliver ved at gaae tilbage paa denne Maade, vil det ikke vare meget længe, inden man kun har meget simple Heste her i Landet. Man vil da kun have en Hest af Klodset Form, med et phlegmatisk Temperament, med tunge, usikre og uregelmæssige Bevægelser og med Tilbøielighed til Beenudværter og andre Ansamlinger i Benene, kort sagt med de Egenstaber, der ere Særkjender for den grove Hest, medens de modsatte Egenstaber, fyldige Muffler, stramme Sener og stærke Ledemod ere Særkjender for den foraedlede Hest, som vi kalde Ridehesten. Naar det virkelig kommer til det Punkt, at Hesten bliver saaledes, som jeg nys

har befrebet, og som det er min fulde Overbeviisning, at den vil blive, spørger jeg, om den danske Landbostand vil være tilfreds med en saadan Hest. Jeg er temmelig vis paa, at den ikke vil være det; thi vi have mange Landmænd her i Landet, som sætte deres Stoltthed i at have gode Heste. Man har udtalt, at Frederiksborg Stutteri ikke vilde være istand til at opfylde sin Bestemmelse, nemlig at opbjaelpe Hesteavlens her i Landet, og herom skal jeg ikke udtale nogen bestemt Mening, men jeg vil kun bemærke, at hvis det ikke ved Hjælp af Frederiksborg Stutteri lykkes at danne en constant Hesterace her i Landet, indseer jeg ikke, hvorledes det vil kunne lykkes paa anden Maade. Det bliver naturligtviis meget vanskeliggere, og det vil da blive absolut nødvendigt, at vi, saaledes som vi have gjort for, henvende os til Udlandet, skjøndt vi have mange Erfaringer for, at det har været aldeles uheldige Heste, vi have kjøbt der. Det er i det Hele taget meget vanskeligt at faae en god Hest fra Udlandet, og i Reglen maa man betale en meget høj Priis for den. Selv i Udlandet ere gode Heste store Sjældenheder, og de, der ere i Besiddelse af dem, sælge dem ikke gjerne. Jeg mindes saaledes en Historie om en fransk General, der engang vilde afkjøbe en Araber en udmærket Hoppe, og som for at friste ham viste ham en stor Pung med Guld, men Araberen svarede: Nei, jeg vil ikke miste min Hest for dette, det skal ikke fleg, og han begav sig skyndsomst bort. Naar der her i Landet bydes store Summer for en Hest, ere vi imidlertid ikke utilbøielige til at tage imod et saadant Tilbud, og dette har foranlediget, at mange gode Heste til stor Skade for Hesteavlens ere blevne udførte herfra. — Det forekommer mig, at der er saa meget, som taler for at gaae ind paa dette Lovforslag og derigjennem at søge at bevare et Stutteri her i Landet, at jeg paa det Bedste skal anbefale denne Sag til Thinget. Jeg skal for det Første anbefale Lovforslaget til dem, som sætte Priis paa Bevarelsen af vore